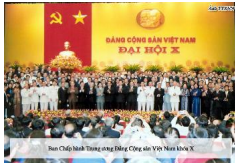

Hãy can đảm làm một cuộc cách mạng để thay đổi thế giới này

Tác Giả: Dr. Iris Vinh Hayes

Chúa Nhật, 03 Tháng 4 Năm 2011 12:07

Hệ thống điểu hành động của Việt Nam là một hệ thống tồi tệ, là một cỗ máy tồi tệ, làm cho mọi lãnh vực đều trở nên tồi tệ. Bởi vì chúng đã ra tay bóc lột con số 1 đang ăn thịt con số 1 từ bên trong!

Những tranh luận về lợi ích của hệ thống hay lợi ích của con người là một vấn đề không phải chỉ mới được đặt ra. Những được biết là những ngày gần đây sau khi CTQH Nguyễn Văn An lên tiếng “là lợi ích hệ thống” thì vấn đề lợi ích của dân nóng một chút những đồng nghiệp tôi quan trọng của nó không được để luận tiếp nhận một cách đúng mực. Nhân cơ hội này tôi cũng muốn nói ra cái suy nghĩ của mình và có vài lợi ích như như với những người khác sẽ nặng lòng vì đất nước, người bên trong quốc gia cũng như người ngoài, người nằm trong chế độ điểu hành động của Việt Nam hiện nay cũng như những người dân đang mỗi ngày gánh vác vai. Tôi không có ý muốn tranh luận cho xôn xao. Tôi có ý muốn “phát loa” và phát thốt lên, nếu có thể, vì vấn đề này có ảnh hưởng rất lớn đến số phận của con người đi tìm kiếm một đất nước, theo đó là số phận vong của nó trong kỷ nguyên mới và tình trạng an sinh của toàn dân. Những trở ngại tôi xin phép được mời quý vị nghe qua với “câu chuyện làm việc” của tôi đây. Và, tôi là Iris Vinh Hayes.

Nhà chúng tôi có một cái sân khá rộng. Nó nằm ở phía hông phía của căn nhà. Vào một ngày đẹp trời và tôi bóc lột đồng nghiệp muốn biến nó thành một vườn hồng. Thế là tôi hăm hở lái xe đi tìm mua và chọn vườn nào cuống, nào xổng, nào phân, nào hoa . . . rồi hăm hở phơi phơi công cuộc để suốt cả mấy ngày cuối tuần. Sau rồi thì vườn hoa cũng thành hình. “Một vườn hoa lý tưởng,” tôi nghĩ trong đầu mình và rồi tâm đắc với thành quả được tạo ra. Khi nói thì cũng biết là với tôi rồi là vui.

Một ngày làm việc là chúng tôi rủ nhau ra sân nhìn ngắm vườn hồng (điều là chắc chắn có cây nào trồng) và tôi lợi dụng có dịp công việc và ba hoa về tài năng của mình, cái tài năng khiến tôi oái oăm về những quặng rộng 20 thước vuông. Đâu đó đâu khoanh hai tuần thì vườn đã thấy có cỏ mọc lát đất khắp nơi. “Cũng được thôi,” tôi tự nhủ, “quần chúng ta chỉ cần trồng trồng vào vườn quặng và nhờ như như thế công việc mới đi là xong.” Và tôi đã làm thế. Vấn đề thì gì quan tâm tôi hoảng hốt.

Vườn thiến chỉ ngót ngào với ái phi. Nhưng vài tuần sau nà thì thì cò mọc càng lúc càng nhiều hơn. Thời gian tôi dành để nhổ cỏ cũng nhiều hơn. Đi ư t h i là d i ng nh không bao giờ th y s ch c . Rồi vài tuần sau đó thì tôi th t s không còn để th i gian để nhổ cỏ. T t c nh ng th phân t t i vào cây d i ng nh ch để nuôi c . Cây cũng không t l m, nh ng c thì rõ ràng càng lúc càng xung càng l n át.

Thay vì ra sân để ngắm vườn với ái phi và th y hài lòng với công trình của mình thì bây giờ tôi ra đó chỉ để th y b c và mất mỗi với nghĩa vụ đi t tr b n c d i x u xa đang n i xâm cái v n g qu c lý t i ng c a tôi. Đi t đ n m con m t, ù l tai, vã m hôi trán, mỗi đi t cái th t l ng mà b n c d i v n c m c lo n x l n. V n g qu c 20 th c v u ng c a tôi tr thành là m nh để t m u m cho b n c d i hoành hành. Tôi n i cái v i c đã đành mà đôi khi còn n i cái v i c ái phi c a mình, ngay c khi nàng vì t i nghi p quân v n g nên tham gia đi t c . Rồi ái phi c a tôi đâm ra chán ng y cái cái k nh c a tôi, chán ng y cái v n g qu c lý t i ng do tôi ki n t o, và chán ng y cái tài tr n c c a tôi nên không còn thi n chí tham gia đi t tr c d i n a. Tôi v n ráng s c s a ch a/c i cách cái v n g qu c c a mình ghé l m nh ng m i n l c c a tôi d i ng nh vô hi u tr c b n n i xâm tham lam và vô c m này. Cu i cùng thì tôi cũng ph i chào thua. Cái v n hoa lý t i ng trong đ u tôi tr c đây nh ng ch cho th c t i n sinh đ i ng bây giờ là m t v n c d i. Rồi m t ngày kia có m t anh b n tình c ghé thăm.

Lúc chuy n vẫn tôi có k cho anh y nghe v kinh nghiệm làm v n c a mình. Anh b n c i ng t và nói: “Chú đã ph m ph i nh ng sai l m n n t ng. Tr c h t chú ph i phun thu c đi t c , xong cu c b l p để t x u, rồi tr i m t l p l i ch ng c , rồi cho vào m t l p để t s ch đã qua quá trình kh , rồi tr ng cây xu ng, rồi ph m t l p d y d m cây để gi để m và để làm cho c ch t ng p. Toàn b công vi c này là n n t ng để có m t v n hoa t t. Khi đã không t o cái n n t ng t t cho v n hoa thì nh t đ nh nó s b c xâm.” Tr c khi k t thúc, anh còn phán thêm m t câu s c mùi mình tri t: “Chuy n làm v n cũng v y, chuy n n c cũng v y, không n m ngoài cái đ o lý đ n gi n này.” Tôi l ng nghe và th m thía cái bài h c làm v n.

Trong nhiều năm v sau, m i l n nghĩ đ n chuy n c a để t n c thì tôi l i th y cái đ o lý đ n gi n đó càng có s c thuy t ph c h n. Cái m nh để t cong cong hình ch S n m m t góc ĐNAC đâu có khác gì cái v n g qu c 20 th c v u ng c a tôi đâu, ch là l n h n thôi. Cái b n “gi c trong nhà” làm cho b i ho i cái để t n c có tên Vi t Nam đâu khác gì với cái đám c d i đã phát sinh và n i xâm cái v n hoa lý t i ng c a tôi đâu. Cái nguyên nhân căn b n nh t đã làm cho để t n c Vi t Nam b n i xâm đâu có khác gì với cái nguyên nhân đã làm cho c d i n i xâm cái v n hoa c a tôi đâu. Cái sai l m c a nh ng công trình s CSVN và nh ng ng i đã t ng/đang c m n m cái để t n c t i nghi p này có khác gì với cái sai l m c a tôi trong kinh nghiệm làm v n đâu. Đ o lý c a câu nói “khi đã không t o cái n n t ng t t cho v n hoa thì nh t đ nh nó s b c xâm” đâu có khác gì với cái đ o lý n m trong phát bi u “l i h th ng. . . l i t g c đ n ng n ” do CTQH Nguy n Văn An đã nói đâu.

Nếu thế này có thể là hiện pháp, có thể để hành động của chúng ta “theo tình thế và trong giới hạn” của hiện pháp cho phép, còn con người chỉ làm cái công việc để hành động của bên trong cái khuôn khổ của cái thế đó. Thế hiện pháp thì con người, nó là một kết hợp thành thế này, một thế này thế giới này. CTQH Nguyễn Văn An định nghĩa “hiện pháp” với ngôn ngữ đơn giản là “thế giới này” rất chính xác. Nhìn vào hiện trạng của Việt Nam, phải nói là hiện trạng thì chính xác hơn, CTQH Nguyễn Văn An đã đưa kết luận “là hiện pháp... là thế giới này.” Kết luận này của ông có sai hay không?

Xin trả lời là kết luận của ông hoàn toàn đúng, theo đánh giá của Dr. Iris Vinh Hayes. Hiện pháp đầu tiên của Việt Nam, Hiện Pháp 1946, tuy là dân chủ hơn hết so với những hiện pháp sau nhưng nó vẫn chỉ là một văn bản thô sơ được viết ra (1) bởi một nhóm người tự xưng là đại diện cho toàn dân, (2) thế nhưng cái đầu chỉ quan tâm tới một tiêu chí tranh và dành quyền lực cho riêng họ như họ là quan tâm tới một tiêu chí tiền vinh cho quốc gia và an sinh cho xã hội, (3) theo những con mắt mà thế nhìn của họ về một thế này lại của một thế này không xa hơn cái quá khứ hơn thù mà họ trở lại nghiêm, (4) vì những cái lợi thích nghe lời xưng thế này giới hơn là muốn tiếp nhận tiếp xúc khóc than của bá tánh và lợi khuyên của sĩ phu có nhân nghĩa. Rồi văn bản đó được “đang vô văn học” của nhân dân (nói theo thành ngữ của M) với cái nhãn “hiện pháp của toàn dân,” dĩ nhiên là được bỏ kê bài số c mà nh vũ lực. Ngay trong câu đầu tiên mở đầu của bản hiện pháp này, “Cuộc cách mạng tháng Tám đã giành lấy chủ quyền cho đất nước...” đã hé cho thấy cái khuynh hướng “kêu công” và “dăm dăm nhìn vào quá khứ” của họ rồi. Ngay trong câu đầu tiên “Đầu 1 của bản hiện pháp, “Nước Việt Nam là một nước dân chủ cộng hòa. Tất cả quyền bính trong nước là của toàn thể nhân dân Việt Nam . . .”,” đã hé cho thấy cái khuynh hướng chỉ tranh và bành chãi hãm quyền lực của họ rồi. Dĩ nhiên là tất cả được cấn thêm che đậy dưới danh nghĩa đất nước và nhân dân. Nếu không thì làm sao có thể gọt gọt một thiên hạ. Đó là cái hiện pháp kết tiếp thì những khuynh hướng tiêu cực của họ càng bộc lộ rõ hơn. Phần mở đầu dài nh của Hiện Pháp 1959 có thể nói là một điệp khúc kêu công và đến được đòi đòi thù lao với đất nước. Rồi đến Hiện Pháp 1980 thì họ công khai đòi thù lao qua điệp 4 của hiện pháp: “Đang công sự Việt Nam . . . là lực lượng duy nhất lãnh đạo Nhà nước, lãnh đạo xã hội.” Thế là cái một của họ rồi xu hướng. Thế là âm mưu của họ tiếp bày. Thế là tiếp đó ĐCSVN CÔNG KHAI “HIJACKED” ĐỂ T NƯỚC. Đó là lý do tại sao tôi gọi họ là T C Đ N G. Với tôi thế chỉ có B U BÁN CHÍNH TR SÂU MÀ KHÔNG R N G (sâu là vì được tiếp hành tiếp đưa phong lên tới trung ương, nhưng không riêng vì chỉ dành cho đảng viên chỉ không có tham dự của toàn thể quần chúng) được che đậy dưới những mặt “đại biểu, nhân dân, đoàn kết, nhất trí” để NGUYỄN T O DÂN CHỦ đã giúp cho T C Đ N G TIẾN HÀNH C P CH QUY N T TAY DÂN VÀ “HIỆN PHÁP HOÁ” QUY N L C C A H một cách d dàng. Như anh chỉ gây thế cho riêng “ĐCSVN có công thì để cho họ lãnh đạo đi.” Có công ? Tôi không nghĩ vậy, nhưng chúng ta muốn tranh luận ở đây. Thôi thì cứ tạm coi như là họ có công đi. Và tôi muốn hỏi những anh chỉ này vài câu: “giống như nhà anh chỉ bỏ một bên cốp xe đầu đó kéo đến chỉ m lý. Rồi có một số người hàng xóm kéo đến giới nguy. Sau khi bên cốp bỏ đi thì những người c u nguy đó tuyên bố họ đã có công giới nguy cho anh chỉ cho nên tiếp đây về sau họ có quyền lãnh đạo anh chỉ, có quyền quản lý tài sản của anh chỉ, họ có quyền cốp giới phép cho anh chỉ đi hay , và anh chỉ phải xin họ để được cho phép hoạt động trong nhà mình. Anh chỉ thấy

sao? Có công bằng không? Có đủ chu không? Có hợp đạo lý không? Hãy thật tâm trả lời đi.” Cái gì đó này không xa rời thực tế đâu. Nó đã và đang tiếp tục diễn ra trước mắt anh chị đó, có biết không? ĐCSVN đang làm như vậy với toàn dân đó. ĐCSVN còn ngang nhiên nói, ngay trên hiến pháp, là họ có quyền làm như vậy với toàn dân đó. Và rồi, với danh nghĩa là để duy nhất có quyền lãnh đạo do hiến pháp ủy nhiệm với sự đồng ý của toàn dân, họ mắc tình thao túng và lũng đoạn đất nước qua những chính sách ban hành, họ mắc tình chà đạp nhân quyền và dân quyền với lý do cho rằng họ cần thủ đoạn phá âm mưu diễn biến hòa bình, họ mắc tình cài đặt những giáo hội quốc doanh để làm công cụ bán thánh và che đậy sự đàn áp tôn giáo, họ mắc tình bày trò diễn cho những anh em dân tộc thiểu số, họ mắc tình tổ chức đợt cõ hời tịn thân của nhân dân với chủ tiêu “phổ biến là đồng viên” mới để cõ xét, họ mắc tình nạo hút máu của dân và tài nguyên của nước qua cánh tay kinh tế đồng, họ mắc tình phân chia lợi ích và chức danh cho nhau vì họ có đức quyền thay dân để quản lý, họ mắc tình phá nát cái nền tảng minh triết và đạo lý Việt cho cái đờnh hòng xã hội chủ nghĩa ngoại nhập. Còn nhiều thứ nữa mà không phải chỉ có bấy nhiêu. Nếu như nhân dân Việt Nam không cảm thấy mình bị xâm phạm mất cách sống tự do, nếu như nhân dân Việt Nam không cảm thấy mình bị khinh thị những mất cách sống tự do, nếu như nhân dân Việt Nam không cảm thấy mình bị tước đoạt chủ quyền mất cách sống tự do thì có lẽ nhân dân Việt Nam đáng bỏ ĐCSVN kìm kẹp và chà đạp. Tôi nói “nếu như” vì tin rằng, và muốn tin rằng, nhân dân Việt Nam ý thức được những gì đang diễn ra trên đất nước là không thể chấp nhận được và cần phải thay đổi tư tưởng tình người.

Hiến pháp của Việt Nam trên thực tế không là một văn bản do toàn dân, của toàn dân và cho toàn dân. Nó là hiến pháp do ĐCSVN, của ĐCSVN và cho ĐCSVN mà thôi. Hiến pháp hiện nay của Việt Nam không choa đồng trí tuệ Việt, lòng tri Việt và tình người Việt. Nó là văn bản phản ánh triết lý, lòng tri và trái tim của Maxcva, của giai cấp dân du mắc quen thói bạo hành, để đem áp đặt lên đất nước Việt. Cái thực triết lý, lòng tri và trái tim mà ngay người dân Liên Xô cũng đã ghê tởm và tởm. Hiến pháp của Việt Nam đã không là nền tảng và choa nền tảng là nền tảng cho mắc đích kiến tạo một chế độ để duy hành quốc gia theo hòng hoà bình và thịnh vượng. Hiến pháp Việt Nam chỉ là một công cụ của ĐCSVN nhằm giúp cho ĐCSVN thôn tóm toàn bộ quyền lực quân sự, kinh tế, chính trị và ngoại giao mất cách “có trình tự” và giúp cho ĐCSVN đè bẹp tất cả mọi đổi lợi mất cách hiểu quốc. Trên thực tế, ý chí chính trị của ĐCSVN mới thực sự là nền tảng để duy hành đất nước của Việt Nam. Trước năm 1975, ý chí chính trị của ĐCSVN đã nền ra một chế độ duy hành chiến tranh. Sau năm 1975, bộ máy chiến tranh này để cõ vĩ dân số hoá để đáp ứng nhu cầu duy hành đất nước. Nó là một chế độ để cho mắc tiêu phát triển đất nước.

Rồi cái chế độ để duy hành bởi những con người giỏi công tác chiến tranh, giỏi công tác phá hoại, thậm chí “văn hóa du kích” (theo ngôn của GS Nguyễn Hồng Quốc). Tư tưởng tình người, ý chí chính trị của ĐCSVN làm nền tảng để ra một chế độ thích hợp phục vụ chiến tranh duy hành bởi những cán bộ giỏi phá hoại làm thành một hệ thống tởm hại. Toàn bộ sự thật là như thế. Toàn bộ hệ thống duy hành đất nước của Việt Nam đã là như thế và vẫn đang là như thế. Toàn bộ tư tưởng cho tình người là như thế. CTQH Nguyễn Văn An đâu có quá lợi khi phát biểu “lời họ thò ng... lời tư tưởng tình người”. Ông không chỉ nói “lời” theo ý nghĩa thông thường, lời

Hãy can đảm làm một cuộc cách mạng để thay đổi tư duy của người n

Tác Giả: Dr. Iris Vinh Hayes

Chúa Nhật, 03 Tháng 4 Năm 2011 12:07

mà bất cứ hệ thống nào cũng có, là vì mà có thể sửa được. Vì nếu là là thông thường có thể sửa được thì ông đã không nói “đổi mới tư duy toàn diện và triệt để, cả kinh tế và chính trị, thì chúng ta mới có thể có được là hệ thống.” Ông là một người có trí và có lòng tin đã nhìn ra và dám nói ra điều này.

Ông biết rõ tình trạng “sự trì trệ trong các sự tiến bộ” (kinh Đông bát Niết Bàn). Nếu không thay đổi tư duy của người thì chắc chắn các quy định hiện nay sẽ sụp đổ, không khéo còn kéo theo sự sụp đổ của đất nước Việt Nam. Bất hạnh hơn, nếu không thay đổi tư duy của người, ĐCSVN có thể làm sụp đổ đất nước Việt Nam trước khi ĐCSVN sụp đổ. Nếu không sụp đổ đi nữa thì với một hệ thống tư duy như vậy chắc rằng vài năm sau Việt Nam sẽ biến thành bộ lạc so với tiến bộ phát triển của các nước đang phát triển. Tôi tin rằng ông CTQH Nguyễn Văn An nhận thức được hiểm họa to lớn này của đất nước. Hệ thống điều hành đất nước của Việt Nam là một hệ thống tư duy, là một cách mà tư duy, làm cho mọi lãnh vực (kinh tế, giáo dục, xã hội, chính trị, quân sự...) đều dựa trên tư duy. BÂY TRUNG ĐÓ RA TÔI BỊ NG CON SỢ TÔI ĐANG ĂN THỊT CON SỢ TÔI TÔI BÊN TRONG!

Hệ thống điều hành đất nước của Việt Nam không phải chỉ có vài lỗi nhỏ, theo khái niệm thông thường, có thể nhìn thấy bất cứ hệ thống nào và có thể sửa chữa qua loa được. Với sự quan sát và đánh giá của Dr. Iris Vinh Hayes thì hệ thống điều hành của Việt Nam hiện nay có thể ví với một chiếc xà lang gỗ sét, quá nặng nề và quá nhiều lỗi. Để có thể sinh tồn trong kỷ nguyên mới này, kỷ nguyên mà tất cả đều lên ngôi, Việt Nam cần một chiếc máy bay phản lực để theo kịp các nước khác. Mọi cố gắng sửa chữa/ cải cách có gì đi đâu cũng không thể biến một chiếc xà lang thành một chiếc máy bay phản lực được, hà huống chi nó là một chiếc xà lang sụp chìm. Hãy can đảm hãy bỏ nó đi và mua một chiếc máy bay phản lực cho Việt Nam! Hãy can đảm làm một cuộc cách mạng để thay đổi tư duy của người.

Hệ thống điều hành đất nước của Việt Nam có phải là “một chiếc xà lang gỗ sét, nặng nề và nhiều lỗi” như tôi đã nói? Chắc chắn là như vậy. Nào là hệ thống đảng, hệ thống đoàn, hệ thống hành chính, hệ thống công an, hệ thống quân sự, hệ thống mặt trận tư tưởng... trải dài từ cấp trung ương xuống tới địa phương, từ trung ương tới địa phương, bao trùm mọi ngõ ngách của đời sống. Một đất nước mà có tư duy như vậy hệ thống các quy định điều hành không chéo lên nhau thì làm sao mà không nặng nề, làm sao không chậm, làm sao không thiêu huỷ mình, làm sao không hao tốn, làm sao không phát sinh mâu thuẫn, làm sao không có bất cứ, làm sao không tạo ra là tạo cho sâu trùng sinh sôi? Nhưng chính sách cấp quốc gia được ban hành, dù là những chính sách đúng và hay đi nữa, trong một hệ thống như vậy cũng khó có thể được thực hiện được hi vọng mong muốn. Nhưng con người đã m trách công việc điều hành đất nước, dù là có tài và có thiên chí đi nữa, trong một hệ thống như vậy cũng khó có thể được thực hiện được hi vọng mong muốn. Để tôi được một thí dụ điển hình. Vừa rồi, khi đi đến với cuộc khủng hoảng kinh tế năm 2010, Việt Nam đã nhận được sự vận hành tình trạng phá sản của doanh nghiệp trong nước thông qua chính sách tiền tệ. Một số lỗi trong tiến độ của bộ vào hệ thống ngân hàng như m tiếp

máu cho doanh nghiệp tư nhân, với lãi suất rất thấp so với thị trường đó. Nó là một chính sách đúng và kịp lúc. Tôi dám đoán là có cả kinh tế gia của Harvard cũng nhìn bài báo này. Nhưng tôi vì cái cấu trúc kinh tế thị trường (trong đó khu vực doanh nghiệp nhà nước chiếm gần một nửa GDP, là khu vực doanh nghiệp thua lỗ kinh niên nên họ có nhu cầu quy định chính trị và bề ngoài bao che, khiến một nửa kia thu được khu vực doanh nghiệp tư nhân, khu vực của những doanh nghiệp như rất năng động và là nguồn sống nuôi cấy những công nghệ không có quy định chính trị và thiêu cho nên chính sách không đột ngột đi mà ông Thủ Tướng mong muốn, chỉ vì máu không chảy tới nơi cần tới. Khu vực doanh nghiệp nhà nước, gồm những công ty hay tập đoàn và những công ty lớn, đã dùng thế của họ để với những ngân hàng để hút mất số lớn vốn ngân sách và nuôi cái khu vực ăn hại đó (không, phải nói là hút máu và để góp phần để cho nền kinh tế và đời sống phá giá thì đúng hơn) nên không còn để máu chảy vào khu vực tư doanh. Không chỉ có thế. Nếu nhìn sâu hơn vào bức tranh kinh tế của Việt Nam lúc đó, người ta sẽ thấy ra là các “ngân hàng gia” cũng thế cả họ hút máu và cho mình, trong số vốn ngân sách ít ỏi chảy vào khu vực tư doanh. Những doanh nghiệp đến ngân hàng để vay tiền với lãi suất thấp hơn nhu cầu thì trước tiên phải trả họ tiền cũ đã cho là chôn cất họ. Ngân hàng không làm thế để cho vay nữa mà họ chỉ đóng họ số tiền cũ. Doanh nghiệp đang trong tình trạng khó khăn đến tài chính đành phải “mở cửa nóng” mất số tiền từ những ngân hàng gia (không phải vay từ ngân hàng mà vay từ ngân hàng gia làm việc trong ngân hàng, họ có quyền làm ăn riêng để cho vay) với lãi phí rất cao chỉ cho vài ba ngày để làm thế để trả tiền cũ vay nữa. Nhưng vậy là những ngân hàng gia nằm trong hệ thống ngân hàng lớn của doanh nghiệp tư nhân mất miếng và hút mất số máu. Chưa hết, nhìn sâu thêm nữa, đừng đi đâu kiếm kinh doanh bấp bênh và các khó khăn trong thời buổi khủng hoảng kinh tế, doanh nghiệp tư nhân vay tiền không đi gì đem tiền mới vay mà bơm vào doanh nghiệp của mình. Họ đem tiền đó cho thiên hạ vay nóng, có lẽ họ là cả cấu trúc doanh nghiệp. Họ trở thành là những ngân hàng di động. Kết quả là doanh nghiệp tư nhân ngã nhào hàng loạt làm cho kinh tế Việt Nam vẫn đang bị áp lực nặng nề vì những cấu trúc kinh tế và đời sống càng thêm khó khăn. Một chính sách đúng và kịp lúc nhưng không thể phát huy được hiệu quả nó chỉ vì cái hệ thống thị trường. Tôi cũng nghĩ đến gần hóa thế để trả tiền mới để đa cho để hiểu cho thế ra còn rất nhiều điều như trong bức tranh kinh tế tôi vẽ mô tả. Nhân lên gấp vạn lần và nhân vào tất cả các lãnh vực thì có lẽ không xa với thế để trả tiền của hệ thống để trả tiền của Việt Nam hiện tại. CTQH Nguyễn Văn An nói đúng. Hệ thống để trả tiền của Việt Nam “lỗi thế giới”. Trước thế để trả tiền nhiên đến như vậy thì sao không can đảm làm mất cuộc cách mạng để thay đổi trật tự thế để trả tiền này đi? Đã đến lúc cần phải có sự thay đổi từ những của chúng ta!

Như những lỗi của hệ thống không có nghĩa là phải những trách nhiệm của họ không thấy cái sai trái của những cá nhân nằm quy định hành động của họ. Nhưng cái lỗi, tôi hiểu, tôi thấy rõ, và rất phần nào hành vi của họ. Nhưng chỉ nhìn thấy lỗi của và qui trách nhiệm vào cá nhân để hành động chỉ mà không thấy cái lỗi của cấu trúc hệ thống thì không khác nào tôi chỉ biết qui trách nhiệm cho cái lỗi mới trong vòng hoa của tôi mà không muốn thấy sự sai lầm căn bản ngay từ lúc tôi thiết lập cái vòng hoa đó. Nên những ai nào có lỗi thì nó đó có cả. Những ai nào có con người thì nó đó có cả. Đó là sự thật bất biến. Nhưng nếu cái vòng hoa để kiến tạo từ ngay từ đầu thì cái lỗi khó để mà chỉ để nói chỉ đến nỗi xâm. Nhưng nếu cái hệ thống để trả tiền hành động của để kiến tạo từ ngay từ đầu, từ ngay từ thế để trả tiền, thì người xưa sẽ không có lỗi gì làm xưa chỉ nói chỉ đến nỗi xâm. Đó là một đạo lý đến gần không có gì khó hiểu.

Mất Phạm Thanh Bình, mất Trần Quang Vũ, mất Trần Văn Liêm, mất Nguyễn Văn Tuyên, mất Bùi Tiễn Dũng, mất Huỳnh Ngọc S, mất Sấm Đốc X, mất Nguyễn Văn Ninh, mất Nguyễn Văn Thiệp cũng chỉ là mất công cụ trong cái đám cỏ dại dột để phát sinh cái vớ vẩn không tốt. Diệt tư tưởng công cụ không phải là giải pháp. Phải phá bỏ cái vớ vẩn tư tưởng và kiên trì để cho thật tốt đẹp cỏ dại không có cỏ hôi mà mọc trong vớ vẩn đó. Mối mất con người bị hoạn cũng chỉ là mất con trùng trong cái đám trùng sinh sôi cái sấm sinh ra chúng. Diệt trừ tư tưởng cá nhân bị hoạn không bị hoàn toàn cội nguồn tài sản và sinh mạng đã mất, không lấy lại được những tiêu hao sinh lực và thời gian của quốc gia, và chắc chắn không phải là giải pháp dài hạn. Cần phải phá bỏ cái đó. Can đảm phá bỏ cái hệ thống tư tưởng đó để kiên trì để tư tưởng, tư tưởng của người, đó mới là sửa sai triết lý, đó mới là giải pháp thực sự. Con người chỉ là phần nhỏ trong cái hệ thống động vật.

Nếu có thể sửa chữa/cải cách thì Tổng Thống LBXV Mikhail Gorbachev đã không tay mình xóa bỏ ĐCSLX. Đúng như lời của Segey Kurgonian đã nói, “ông ấy không còn cần Địch ng, ông ấy muốn rời bỏ Địch ng. Dù lúc ấy tôi cũng không thể nghĩ được là Gorbachev sẽ hành xử quá đỗi như vậy, trong thời điểm đã tự mình đổ o diên cuộc chính biến tháng 8-1991 khi Liên bang tan rã và chính ông ta cũng bị gộp n.” (Nguồn: BBC News, 18/3/2011). Nhưng, khác với suy nghĩ của Segey Kurgonian, với tôi thì Tổng Thống LBXV Mikhail Gorbachev không hành xử quá chút nào cả. Ông ta thấy rõ cái hệ thống đi u hành của LBXV là một hệ thống tồi tệ, thấy rõ nó là một bộ máy phức tạp chi phối tranh chấp có thể làm cho LBXV công cộng chỉ không thể, thấy rõ nó là tư tưởng cho đến người, thấy rõ ngày nào nó còn tồn tại thì ngày đó đời họ luôn luôn treo lơ trên đầu. Và, ông muốn đổi mới. Ông biết rõ là, như ông đã nói, “[đ]ể mới được không thể thực hiện được bằng áp lực, bằng cách ban hành luật lệ và thông tin quy định. Để mới được cần có thể thực hiện được qua tinh thần dân chủ, bằng cách lập ra một môi trường tốt do và dân chủ với sự tham gia của đông đảo quần chúng” (Nguồn: BBC News, 09/21/2009). Ông biết rõ là cần có một sự thay đổi triết lý tư tưởng cho người. Điều này có nghĩa là, ông biết rõ, phải xóa bỏ ĐCSLX cùng với việc chấp nhận những nguyên lý y người hơn kèm theo đó. Và ông ta đã chấp nhận con đường phải đi. Ông chỉ làm những gì mà một “đội tiên nhân” cần phải làm để cứu bá tánh: phá bỏ cái bộ máy đã u ng quá nhiều máu, đã ng ng quá nhiều x ng thất, đã gây quá nhiều thảm trạng, đã làm u ng phí quá nhiều tài nguyên. Và, mở ra một con đường mới tốt đẹp hơn cho nhân dân và cho nhân loại. Tổng Thống LBXV Mikhail Gorbachev đã nói rất đúng, “cuộc cách mạng năm 1989 đã đem lại những đi u tốt đẹp hơn cho mọi người, không ai có thể nghi ngờ chuyện này.” (Nguồn: BBC News, 9/21/2009). Cái hệ thống đi u hành để t n c của LBXV lúc đó đã cho Liên Xô ng n nào sức mạnh, ng n nào nh h ng trên thế giới mà Gorbachev còn cần phải phá bỏ nó (và đảng viên của ĐCSLX cũng đã lia bỏ nó) thì hà hu ng chi cái hệ thống tồi tệ của Việt Nam hiện nay đang giam hãm con người và t ng lai Việt mà ng n ng i không phá đi. Tr c th c t h i n h i n t i sao không can đảm làm mất cuộc cách mạng thay đổi triết lý tư tưởng đến người đi? Đã đến lúc cần phải cứu lấy đất nước của chúng ta!

Khi dùng chữ ĐCSVN tôi chỉ nói tới cái tư tưởng của chúng ta làm nên cái gọi là ĐCSVN chỉ không có ý nói tới tư tưởng cá nhân, tư tưởng cá nhân, nằm trong đó. Đảng viên của ĐCSVN có thể có thiện tâm thiện tánh như ng ĐCSVN thì không thiện, vì nó là tư tưởng của chúng ta nên không có trái tim và linh

Hãy can đảm làm mất cuộc cách mạng để thay đổi tư tưởng tình yêu

Tác Giả: Dr. Iris Vinh Hayes

Chúa Nhật, 03 Tháng 4 Năm 2011 12:07

hơn. Đảng viên cộng sản ĐCSVN có thể có đầy lòng yêu thương nhưng bảo ruốt thì nhúng ĐCSVN thì không yêu thương ai cả, vì nó là tổ chức/cộng sản nên không có cái khái niệm đảng bảo ruốt thì t. Đảng viên cộng sản ĐCSVN có thể thương tình vì dân vì nước nhưng ĐCSVN thì không vì ai cả, nó là tổ chức/cộng sản nên chỉ vì số phận của chính nó mà thôi. Đảng viên cộng sản ĐCSVN có thể thương tình thầy cô và nhân dân, nhưng ĐCSVN thì không bao giờ thầy cô và nhân dân, vì nó là tổ chức/cộng sản nên không có ý niệm đạo đức. Đảng viên cộng sản ĐCSVN có thể xót xa trước cảnh đói nghèo tàn phá nhưng ĐCSVN thì không xúc động, vì nó là tổ chức/cộng sản nên không có cảm tính. Nhưng điều khác biệt này làm nên sự khác biệt giữa thái độ và hành vi của một tổ chức so với thái độ và hành vi của cá nhân trong tổ chức đó. Không may là cái tổ chức có tên ĐCSVN không giống như bao nhiêu tổ chức dân sự khác. Nó rất đáng sợ. Ý chí của ĐCSVN là xây dựng còn mỗi cá nhân đảng viên, từng cá nhân đảng viên, nằm trong cái xây đó chỉ là những hạt thóc bụi nghiễm nhiên trong vòng xoay của nó. Tôi hy vọng là các anh chị đảng viên cộng sản ĐCSVN nhận ra điều tôi đang nói.

Tôi sao tôi lại vạch ra ranh khác biệt cho anh chị đảng viên thầy cô làm gì? Lý do rất đơn giản: vì đất nước này cần đến anh chị. Cần anh chị đứng lên làm bệ ĐCSVN để giữ nó. Đất nước đã đến lúc phải làm mất cuộc cách mạng thay đổi tư tưởng tình yêu, mất cuộc đổi mới tri thức. Mỗi đảng viên, nếu không là một đội tiên quân Gorbachev vì nhân dân và nhân loại thì cũng nên vì tương lai của con cháu mình và số phận của bá tánh mà khơi lòng tự ái đảng lên làm bệ ĐCSVN. Đảng để cho đến lúc máu phải chảy ngập vì lòng dân đã không còn kìm chế thì quá muộn. Đảng để cho đến khi quốc phá gia vong thì quá muộn. Hãy cho chính mình một cơ hội làm một người lính trong vòng xoáy của nhân dân. Hãy cho thế hệ tương lai một cơ hội tự hào mình là công dân của nước Việt. Hãy làm bệ ĐCSVN! Đất nước này cần đến anh chị. Xin hãy làm bệ ĐCSVN! Giờ đã đến rồi!